



Totale zelfgave



Magister Konrad was een heerszuchtige biechtvader, die geen tegenspraak dulde. Elisabeth was echter geen meegaand biechtkind. Door deze tegenstelling kwamen Elisabeth en magister Konrad hevig met elkaar in botsing, zodat de atmosfeer gespannen werd en het klimaat koel. Magister Konrad schreef zelf:

‘Onder veel tranen verlangde Elisabeth van mij: dat ik haar moest toestaan bedelend van deur tot deur te gaan. Toen ik het bars weigerde, antwoordde zij: "dan doe ik het toch, u kunt mij dat niet beletten".' Voor hem was het onmogelijk zich voor te stellen dat de vroegere koningsdochter en landvorstin van deur tot deur zou gaan, om bedelend in haar levensonderhoud te voorzien, zoals de franciscanen deden. Daarom weigerde hij bruto en wilde er niets meer over horen. De stoutmoedige wens van Elisabeth, om voortaan als bedelares te leven, werd niet toegestaan.

Elisabeth gaf zich nog niet gewonnen; zij vertelde haar biechtvader dat zij iets zou doen, wat hij niet zou kunnen tegenhouden. Wat zij bedoelde, zei ze hem niet. Magister Konrad schreef aan de Paus:



Reliekschrijn
Marburg

“Uitgerekend op Goede Vrijdag, toen de altaren waren ontbloot, legde zij haar handen op het altaar in een kapel, die zij in haar stad aan de Minderbroeders had toevertrouwd. In het bijzijn van enkele broeders deed zij afstand van ouders en kinderen en van haar eigen wil, van alle wereldse luister en van alles wat Christus in het evangelie aanraadt achter te laten. Op het moment dat zij ook afstand wilde doen van haar bezit, trok ik haar van het altaar weg.”

Hierna ging Elisabeth naar Marburg, dat juist aan de grens lag van het vorstendom van haar overleden man. Bij gelegenheid van haar bruiloft had Ludwig IV haar Marburg geschonken.

Met toestemming van Konrad mocht zij in Marburg een ziekenhuis oprichten en voortaan daarin werkzaam zijn. Zij liet 'een klein huisje voor zich bouwen van leem en hout', en trok daar met haar personeel in.

Het ziekenhuis, waar zij in het grijze kleed der Derde-Ordelingen haar werk deed, was een toevluchtsoord voor armen en zieken. In dit ziekenhuis legde zij zich thans volledig toe op de liefderijke verzorging, iets waarmee ze op de Wartburg al was begonnen.

Op 17 november 1231 overleed Elisabeth op 24-jarige leeftijd, zelf aangetast door ziekte. Het bericht van haar dood verbreidde zich als een lopend vuur.

